

סוד אריכות הימים של רבי נחוניא

ספור מפלא מתוך הגמרא (מגילה כ"ח)
על אהבת השם ואהבת חברים

בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ יֹשֵׁב רַבִּי נְחוּמָא בֶּן הַקָּנָה.
הוּא הָיָה צַדִּיק גָּדוֹל שְׂאֵהָב אֶת הַשֵּׁם בְּכָל לְבוּ.
הַשֵּׁם בִּירָךְ אֶת רַבִּי נְחוּמָא, וְהוּא זָכָה לְחַיּוֹת שְׁנַיִם רַבּוֹת מְאוֹד!

יום אחד, נגשו אליו התלמידים בהתרגשות.
הם שאלו: "רבי, במה הארכת ימים?"
"מה הסוד שלך? איך זכית לברכה כזו מהנשים?"

חיד רבי נחוניא וגילה להם
שלושה סודות של מדות טובות:

א. "מימי לא נתכבדתי בקלון חברי"
(לא קבלתי כבוד כשחבר התביש).

ב. "ולא עלתה על מטתי קללת חברי"
(סלחתי לכולם לפני השנה).

ג. "ותרן בממוני הייתי"
(הייתי נדיב ולא התקמצנתי).

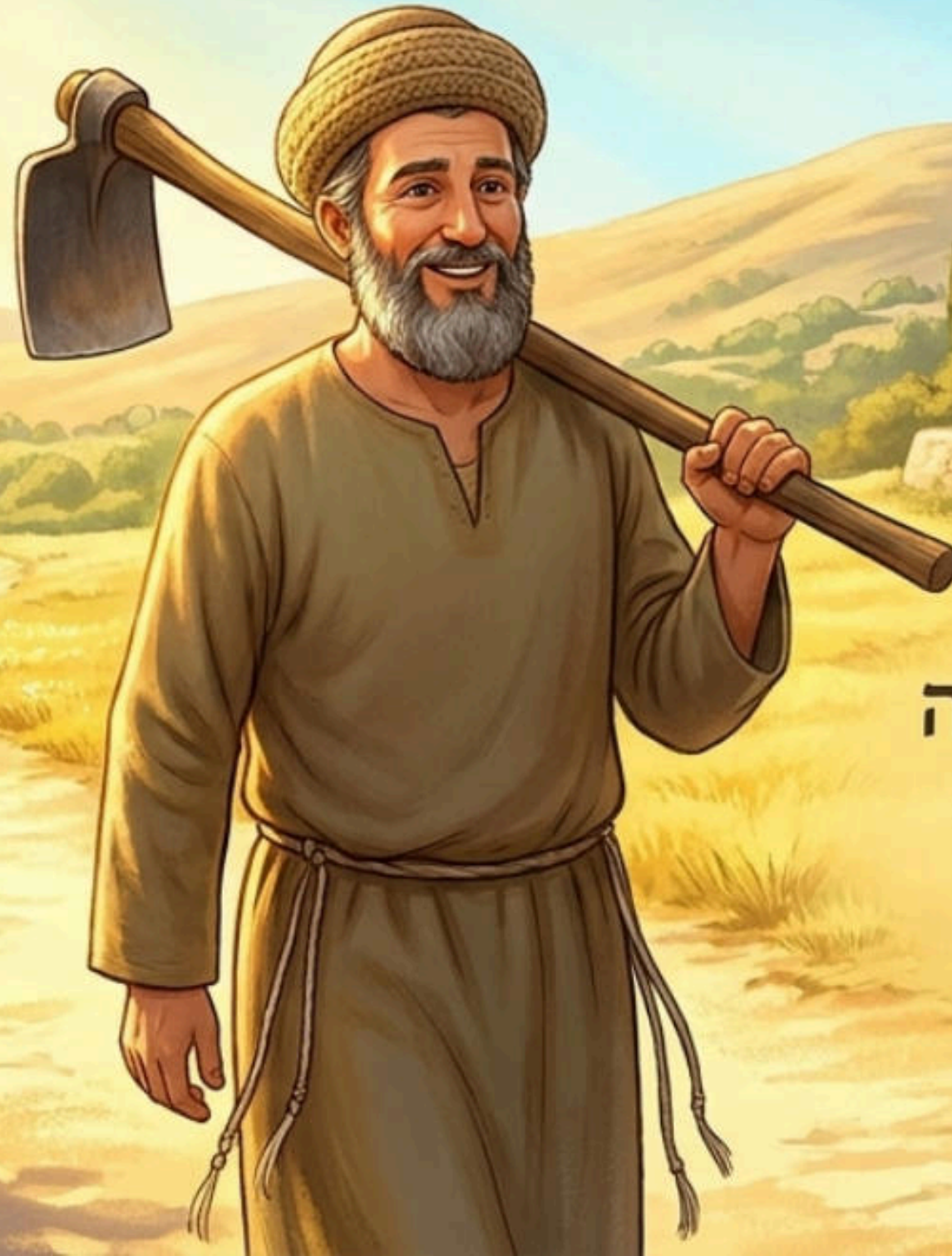

הַסּוֹד הָרָאשׁוֹן: "לֹא נִתְּכַבְּדָתִי בְּקִלּוֹן חֵבְרִי".

אָדָם שְׂאוֹהֵב אֶת הַשֵּׁם, לְעוֹלָם לֹא יִרְגֵּשׁ גָּדוֹל וְחָשׁוּב בְּגִלָּל שְׁחָבֵר שְׁלוֹ נִרְאָה קָטָן אוֹ מִתְבַּיֵּשׁ.

רַבִּי נְחוֹנִיָּא נָתַן דְּגִמָּא מֵרַב הוֹנָא:

רַב הוֹנָא הָיָה צַדִּיק וְתַלְמִיד חָכָם גָּדוֹל.
יוֹם אֶחָד, הוּא הֵלֵךְ בְּרָחוֹב וְסָחַב עַל כַּתְּפוֹ מַעְדָּר כָּבֵד שֶׁל עֲבוּדָה.

הוא לא חשב שְׁזָה
פּוֹגֵעַ בְּכָבוֹד שְׁלוֹ
לְעַבֵּד קִנְיָה.

פְּתָאוֹם בָּא רַב חֲנָנָא, וְרָצָה לְקַחְזַת מִמֶּנּוּ אֶת הַמַּעֲדָר כְּדִי
כְּדִי לְכַבֵּד אֶת רַב הוֹנָא.

אָמַר לוֹ רַב הוֹנָא: "אִם אַתָּה רָגִיל לְסַחֵב מַעֲדָר בְּעִיר שְׁלָךְ – קַח.
אָבֵל אִם לֹא, זֶה יְבִישׁ אוֹתְךָ."
וַאֲנִי אֵינִי רוֹצֶה לְקַבֵּל כְּבוֹד בְּגִלָּל שְׂאֵתָה תִּתְּבִישׁ!"

הַסּוּד הַשֵּׁנִי: "וְלֹא עָלְתָה עַל מִטָּתִי קָלִילַת חֲבֵרִי".
לִפְנֵי שְׁהוֹלְכִים לִישׁוֹן, צָרִיךְ לְנַקּוֹת אֶת הַלֵּב. לְסַלֵּחַ
לְכֻלָּם. אָדָם שֶׁסּוֹלֵחַ - מְבִיא אֶת אֵוֶר הַיֵּשׁ לְעוֹלָם.
רַבִּי נְחוֹנְיָא נָתַן דְּגָמָא מִמָּר זוטָרָא:

מָרְזוּטָרָא הָיָה מִקְפִּיד
מִלְסִטָּחָה הָיָה מִקְפִּיד מְאֹד
מְאֹד עַל סְלִיחָה.

כָּל לַיְלָה, כַּאֲשֶׁר הָיָה עוֹלָה
עַל מִטָּתוֹ, הוּא הָיָה אוֹמֵר:

"יְהֵא מַחֲוֹל לְכָל מִי
שְׁצַעֲרָנִי"
(אֲנִי סוֹלֵחַ לְכָל מִי
שְׁפָגַע בִּי הַיּוֹם).

כָּךְ הִלֵּךְ לִישׁוֹן עִם
עִם לֵב נָקִי וְשִׁמְחָה!

הַסּוֹד הַנְּשָׁלִישִׁי: "וַתָּרֶן בְּמִמּוֹנִי הָיִיתִי".
הַכֶּסֶף שָׁלָנוּ מֵגִיעַ מֵהַנֶּשֶׁם, וְאֵנוּ צָרִיכִים לְהִיּוֹת
נְדִיבִים אִתּוֹ, לֹא לְהִתְוַכַּח עַל אֲגוּרוֹת.
רַבִּי נְחוֹנִיָּא הִזְכִּיר אֶת אֵיּוֹב:

אִיּוֹב הָיָה אָדָם עָשִׂיר אֲבֵל וְתָרֵן גָּדוֹל. כַּאֲשֶׁר הָיָה
קוֹנֵה בַּחֲנוּת, הוּא לְעוֹלָם לֹא לָקַח אֶת הָעוֹדֶף הַקָּטָן
בַּחֲזָרָה. הוּא הָיָה מֵנִיחַ פְּרוּטָה מִמָּמוֹנוֹ לַחֲנוּנִי -
מִשְׁאִיר טִיפ וּמִשְׁמִיחַ אֶת הַמוֹכֵר מֵאֲהַבַת הַנֶּשֶׁם!

שְׁלוֹשֶׁת הַמִּפְתָּחוֹת לְחַיִּים אֲרָכִים וְטָהוֹרִים:

1. עֲנָוָה: שׁוֹמְרִים עַל כְּבוֹד הַחֵבֶר
(כְּמוֹ רַב הוֹנָא).

2. סְלִיחָה: אוֹמְרִים "הֵרִינִי מוֹחֵל"
לִפְנֵי הַשָּׁנָה (כְּמוֹ מָר זוּטְרָא).

3. נְדִיבוּת: מוֹתָרְנִים עַל כֶּסֶף כְּדִי
לְשַׁמַּח אַחֲרֵים (כְּמוֹ אִיּוֹב).

הַתְּלִמִּידִים הֵבִינוּ אֶת הַסֹּד הַגָּדוֹל!

הֵם שָׁמְחוּ לְדַעַת שְׂכַאֲשֶׁר
אֲנַחְנוּ טוֹבִים לַחֲבֵרִים
נִשְׁלָנוּ - אֲנַחְנוּ מִתְחַבְּרִים
לְאוֹר הַנֶּשֶׁם.

הַנֶּשֶׁם אוֹהֵב שְׂאֲנוּ אוֹהֲבִים
אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי!

וְכָמָה אֶתָּנוּ?

גַּם אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְזָכוֹת
לְחַיִּוֹת כָּךְ!

בּוֹאוּ נִתְפַּלֵּל לַעֲשֵׂם יִתְבָּרֵךְ
שִׁיעֲזֹר לָנוּ לְהַיּוֹת וְתָרִים,
לְסֻלּוֹחַ תָּמִיד, וְלִשְׁמוֹר
מְאֹד עַל כְּבוֹד חֲבֵרֵינוּ.

מִי שֶׁמִתְנַהֵג בַּמִּדּוֹת שֶׁל רַבִּי נְחוֹנְיָא,

זֶה הַסּוּד הָאֲמֵתִי לְחַיִּים טוֹבִים, שְׂמֵחִים וְאַרְכִּים!

שְׁנִזְכֶּה כָּלֵנוּ לְהִרְבוֹת אֱהָבָה בְּעַם יִשְׂרָאֵל וְלַעֲשׂוֹת נֶחֱם רוּחַ לְבוֹרֵא עוֹלָם. אָמֵן!